Малював картину тато,

Квач у фарбу умочав,

Потім вийшов із кімнати

І обідати почав.

Тупу-тупу, хтось тупоче,

Відчинити двері хоче...

І в кімнату в ту ж хвилинку

Входить дівчинка Маринка.

Бачить: квачики чудні,

Фарби різнобарвні,

А на білім полотні —

Щось не дуже гарне.

Зараз доня квачик витре,

Візьме фарби на палітрі

І на татовій картині

Домалює квіти сині.

Не виходить — хоч заплач!

Тільки плями й смуги...

Мабуть, це поганий квач,

Треба взяти другий.

Треба взяти іншу фарбу,

Ясно-жовту, дуже гарну,

Чорну, білу та руду

І змішати до ладу.

Раптом тато на порозі.

Тільки глянув — що то?

Фарби, пензлі на підлозі...

Знищена робота...

І стоїть мале дівчатко,

Посміхається до татка,

Довгий пензель у руці,

Різні фарби на лиці.

— Ах ти, шкода наша, шкода!

Що ж ти наробила?

Грійте швидше теплу воду

Та давайте мила!